

Πές μας Πατροκοσμᾶ!

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ ΠΗΛΙΟΥ

Ο Ἅγιος ἱερομάρτυς Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ὁ σπουδαῖος διδάσκαλος τοῦ Γένους μας κατά τήν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας, ὁ ταπεινός ἀγιορείτης καλόγερος ἀλλά καί μέγας παιδαγωγός, ἐθναπόστολος καί ἱεροκήρυκας, πού τόνωσε τό ἐθνικό συναίσθημα καί στερέωσε τήν πίστη τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων, σήμερα ὀρθός καί ταπεινός πάνω στό σκαμνάκι του, κηρύττει καί σπὴν ἐποχή μας, ἀπαράλλακτα ὅπως τότε, τήν πίστη, τήν ἀρετή, τό ἦθος, τήν ἀγωγή, τήν παιδεία.

«Θά ἤθελα, ἀδελφοί μου», λέει, «νά ἀνέβαινα στόν οὐρανό καί νά φωνάξω ὅτι ὁ Χριστός εἶναι Θεός ἀληθινός καί ζωή τῶν ἀπάντων, ἀλλά ἐπειδή δέν μπορῶ αὐτό νά τό κάμω, γυρίζω ἀπό τόπο σέ τόπο καί διδάσκω».

Ἡ δράση καί ἡ προσφορά τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Ἁγίου τῆς παιδείας ἀποκαλύπτεται σέ μία ἐπιστολή του πρὸς τόν ἀδελφό του: «ἕως τριάκοντα ἐπαρχίας περιῆλθον, δέκα σχολεῖα ἑλληνικά ἐποίησα, διακόνια διά κοινά γράμματα, τοῦ Κυρίου συνεργουόντος...».

Ἄλλου πάλι λέγει: «Μή φοβᾶσθε καθόλου. Εἶμαι μαζί σας. Εἶμαι ἐλάχιστος καί ἀδύνατος. Δέν εἶμαι ἰκανός ὄχι νά σᾶς διδάξω, ἀλλά οὔτε νά φιλήσω τά ποδάρια σας. Εἶστε βαφτισμένοι, μυρωμένοι, καί ὁ καθένας σας εἶναι μεγαλύτερος ἀπό ὅλο τόν κόσμον. Καί ἐγώ σᾶς μιλῶ σάν ἀδελφός, ὄχι σάν δάσκαλος. Ἡ δουλεία ἡ ἐδική μου, εἶναι ἐδική σας, εἶναι τῆς πίστεώς μας, εἶναι τοῦ γένους μας».

Στίς Διδαχές του διαβάζουμε:

«...καί πόσν ἀγάπν θέλει ὁ Θεός νά ἔχωμεν ἡμεῖς;... Λέγει ὁ Κύριός μας εἰς τό ἅγιον καί ἱερόν Εὐαγγέλιον: Αὕτη ἐστίν ἡ ἐντολή ἡ ἐμή, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθώς ἠγάπησα ὑμᾶς. Ἀκούσατε, ἀδελφοί μου, τί λέγει ὁ Κύριός μας; Λέγει ἔτσι: Καθώς ἐγώ ἐγεννήθηκα καί ἐβάλλθηκα εἰς τό παχνί τῶν ἀλόγων ζώων, ὑβρίστηκα, ἐπεριεγέλασθηκα, ἐδάρθηκα, ἐπέινασα, ἐδίψησα, ἐπεριπάτησα γυμνός, ἔλαβα σταυρικόν θάνατον, ἔχουσα καί τό αἷμα μου διά τήν ἀγάπν σας, διά νά σᾶς ἐλευθερώσω ἀπό τās χεῖρας τοῦ διαβόλου, ἔτσι πρέπει καί ἡ εὐγένειά σας τήν αὐτήν ἀγάπν νά ἔχετε εἰς τόν Θεόν καί εἰς τούς ἀδελφούς σας καί, ἂν τύχη καί ἀνάγκη, νά χύνετε καί τό αἷμα σας διά τήν ἀγάπν τοῦ ἀδελφοῦ σας... τά λόγια ὁπού σᾶς λέγω δέν εἶναι ἐδικά μου, εἶναι λόγια τοῦ Παναγίου Πνεύματος - οἱ ἀμαρτίες εἶναι ἐδικές μου - καί ὅποιος θέλν νά πιστεῦση, πλὴν εἶναι ὁ καθένας ἐλεύθερος καί ὅπως θέλν νά κάμν. Ἐγώ τό χρέος μου κάμνω!...

«...Ὅθεν, ἀδελφοί μου, ἤ τρῶτε ἢ πίνετε κρασί ἢ νερόν ἢ περιπατεῖτε ἢ δουλεύετε, νά μή σᾶς

λείπν αὐτός ὁ λόγος ἀπό τό στόμα σας - τό Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱέ καί Λόγε τοῦ Θεοῦ τοῦ Ζῶντος, διά τῆς Θεοτόκου καί πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλέησόν με τόν ἁμαρτωλόν καί ἀνάξιον δοῦλόν σου, καί (νά μή σᾶς λείπν) καί ὁ Σταυρός ἀπό τό χέρι σας...

«...Νά ἔχετε εὐλάβειαν εἰς ὅλους τούς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, μά περισσότερο νά ἔχετε χίλιες φορές εἰς τήν Δέσποινάν μας, τήν Θεοτόκον Μαρῖαν... νά παρακαλῆ διά τās ἀμαρτίας μας...

«...Προσέχετε, λοιπόν, χριστιανοί μου, νά μήν ὑπερφηρανεύεσθε, νά μήν κατατρέχετε ὁ ἕνας τόν ἄλλον... νά στολίζετε τήν ψυχὴν σας, ὅπου εἶναι τιμιωτέρα ἀπό ὅλον τόν κόσμον. Προσεύχεσθε τό κατά δύναμιν, νηστεύετε τό κατά δύναμιν, κάμνετε ἐλεημοσύνας τό κατά δύναμιν καί νά ἔχετε τόν θάνατον πάντοτε ὀμπρός εἰς τά μάτια σας, πότε νά φύγετε ἀπό ἐτοῦτον τόν ψεύτικον κόσμον καί νά πηγαίνετε εἰς τόν αἰώνιον...

«...Ἀδελφοί μου, ἀποτολμῶ πάλιν καί παρακαλῶ τόν γλυκύτατόν μου Ἰησοῦν Χριστόν καί Θεόν νά στείλν οὐρανόθεν τήν χάριν Του καί τήν εὐλογίαν Του, νά εὐλογήσῃ καί αὐτήν τήν χώραν καί ὅλα τά χωρία τῶν χριστιανῶν, νά εὐλογήσῃ τά σπίτια σας, νά εὐλογήσῃ καί τούς ἄνδρας καί τās γυναῖκας, τά παιδιά σας, τά πράγματά σας καί τά ἔργα τῶν χειρῶν σας. Καί πρῶτον, ἀδελφοί μου, ἄμποτε νά εὐσπλαγχνισθῆ ὁ Κύριος νά συγχωρέσῃ τά ἀμαρτήματά σας καί νά σᾶς ἀξιῶσῃ νά περάσετε καί ἐδῶ καλά, εἰρηνικά, ἠγαπημένα καί εἰς αὐτήν τήν ματαίαν ζωήν, καί μετά ταῦτα νά πηγαίνετε καί εἰς τόν Παράδεισον, τήν πατρίδα μας τήν ἀληθινήν, νά χαίρεσθε καί νά εὐφραίνεσθε, νά δοξάζετε καί νά προσκυνᾶτε Πατέρα, Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα ὁμοούσιον καί ἀχώριστον, εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Παρακαλῶ σας, ἀδελφοί μου, νά εἰπῆτε καί διά ἐμένα τόν ἁμαρτωλόν τρεῖς φορές συγχωρεῖτε με καί ὁ Θεός συγχωρήσῃ σας. Συγχωρεθῆτε καί ἀναμέσον σας».

Ἄλλου πάλι λέγει: «Ὅλες αὐτές οἱ διδασκαλίες τοῦ Πατροκοσμᾶ ἀντίκησαν ἀπό τά δύσκολα ἐκεῖνα χρόνια τῆς σκλαβιάς σέ ὅλες τίς κρίσιμες στιγμές τοῦ Γένους μας, τό 1821, τό 1912, τό 1922, τό 1940 καί σέ κάθε ἄλλη περίπτωση πού ἀπαιτοῦσε ἀπό τόν λαό μας πίστη καί «καρδιά». Καί ὅλες αὐτές συνοψίζονται σέ τοῦτα τά λίγα λόγια, πού σπὴν δύσκολη καί ἄκοσμη ἐποχὴ μας τά ἔχουμε περισσότερο ἀπό ποτέ ἄλλοτε ἀνάγκη:

«Ψυχὴ καί Χριστός οἷς χρειάζεται. Ἐτοῦτα τά δύο, ὅλος ὁ κόσμος νά πέσῃ, δέν ἠμπορεῖ νά σᾶς τά πάρῃ, ἔξω ἂν τύχη καί τά δώσετε μέ τό θέλημά σας. Αὐτά τά δύο νά τά φυλάγετε, μὴν τύχη καί τά χάσετε».

